

தூத்துக்குடி கோரல் மில் தொழிலாளர் போராட்டமும் கப்பலோட்டிய தமிழனும்

மு. சங்கையா

கட்டுரைச்சுருக்கம்

18, 19ஆம் நூற்றாண்டில் இங்கிலாந்தில் ஏற்பட்ட தொழிற்புரட்சியின் காரணமாக ஏற்பட்ட மாறுதல்களைப் பேசும் இந்தக் கட்டுரை, இந்தியாவில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் பேசுகிறது. கப்பலோட்டிய தமிழன் வ.உ.சி. அவர்களின் சுதேசிக் கப்பல் பற்றியும் அவரின் தியாகங்களைப் பற்றியும் இந்தக் கட்டுரை பேசுகிறது. தூத்துக்குடி கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் அவல நிலையைக் கேள்விப்பட்டு மற்ற தலைவர்களோடு இணைந்து வ.உ.சி. அவர்கள் பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்தியதையும், கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் ஊதிய உயர்வு வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தின் உந்து சக்தியாக இருந்ததையும் விவரிக்கிறது. 'ஹிந்து' பத்திரிகையில் வந்த போராட்ட செய்திகளின் வழியாக இப்போராட்டத்தின் வீரியத்தை இக்கட்டுரை உணர்த்துகிறது. கப்பலோட்டிய தமிழன் வ.உ.சி. அவர்கள் கைது செய்யப்பட்டதையும் அதனால் விளைந்த மக்கள் எழுச்சியையும் இக்கட்டுரை சுட்டிக் காட்டி ஆங்கில அதிகாரிகளின் கோபத்தையும் இணைத்துப் பேசுகிறது. இந்தியாவில் நிகழ்ந்த முதல் தொழிற்சங்கப் போராட்டம் இது என்பதை எடுத்துக்காட்டுகளுடன் இக்கட்டுரை நிறுவுகிறது.

18 - 19 ஆம் நூற்றாண்டில், இங்கிலாந்தில் உருவான புதிய நவீனக் கண்டு பிடிப்புகள் இங்கிலாந்தை தொழிற்புரட்சிக்கான களமாக மாற்றியது. தொழிற்புரட்சியினால் ஏற்பட்ட புதிய உற்பத்தி முறைகள் பல்வேறுவகையான சமூக விளைவுகளுக்கும், அதிரடி மாற்றங்களுக்கும் விதை தூவி இங்கிலாந்தை நவீன முதலாளித்துவத்தை நோக்கி இழுத்துச் சென்றபோது ஒட்டு மொத்த சமூகமும் எதிரெதிரான இரு முகாம்களாகப் பிரிந்து ஒன்றையொன்று நேரடியாக எதிர்கொண்டன. அதன் அதிர்வுகள் காலனி நாடான இந்தியாவிலும் எதிரொலித்தது. மூலதனச் சுரண்டலுக்கு இந்தியாவின், நிலப்பரப்பு, இயற்கைச் சூழல், மலிவான கச்சாப்பொருள், பிளவுண்டு கிடந்த சமூக

அமைப்பு, ஆகியவை சாதகமாக இருந்ததால் நவீனத் தொழிற் சாலைகள் பல தோன்றின. இங்கிலாந்தின் தொழிற்புரட்சியால் வளர்ச்சி யடைந்திருந்த பெருவிகித உற்பத்தியால் உருவான மூலதனத்தை இந்தியாவில் தொழிற்றுறைகளில் இங்கிலாந்து நிறுவனங்களும், அவற்றால் பயனைடைந்த இந்திய வணிகர்களும், வங்கியாளர்களும் பெரும் பங்களிப்புச் செய்தனர்.

சுரங்கங்கள், நவீன தொழிற்சாலைகள், பஞ்சாலைகள், சணல் ஆலைகள் இருப்புப்பாதைகள், ட்ராம்கள், அலுமினிய உற்பத்தி, பெட்ரோல், தோல் பதனிடும் ஆலை, என நாடெங்கும் சிறியதும் பெரியதுமான தொழிற்சாலைகள் பரவலாக உருவாகின.

அந்த அடிப்படையில் 1885ஆம் ஆண்டு பிராங்க் ஹார்வி என்ற வெள்ளைக்காரன், தமிழ்நாட்டில் பாபநாசத்தில் தாமிரபரணி ஆற்றின் நீர் வீழ்ச்சியைப் பயன்படுத்தி மின்சாரத்தை உற்பத்தி செய்து ஒரு பஞ்சாலையை உருவாக்கினான். தண்ணீரால் இயங்கிய (Water Mill) அந்த ஆலை தான் அம்பாசமுத்திரம் ஹார்வி மில். திருநெல்வேலி மில்ஸ் கம்பெனி லிமிடெட் நிறுவனம் என்ற பெயரில் இயங்கியது. 1888இல் இந்த நிறுவனத்தின் சார்பில் தூத்துக்குடி நகரில் கடற்கரை சாலையில் நீராவி சக்தியினால் இயங்கக்கூடிய கோரல் காட்டன் மில் என்ற பெயரில் மற்றொரு ஆலை தொடங்கப்பட்டது.

எல்லா நவீன ஆலைகளிலும், அன்றைய காலகட்டத்தில் தொழிலாளர்கள் கொத்தடிமைகளை விட மோசமாகவே நடத்தப்பட்டனர். கோரல் மில்லும் அதற்கு விதி விலக்கல்ல. அந்த ஆலையில் பணிபுரிந்த தொழிலாளர்கள் சந்தித்த அவலங்கள் ஏராளம். ஆலையின் தளம் தாரால் ஆனது.

தார் விரிக்கப்பட்ட அந்தத் தளத்தில் காலை 6 மணியிலிருந்து மாலை 6 மணி வரை கால்நரம்புகள் சுண்டி இழுக்க நின்று கொண்டே வேலை செய்ய வேண்டும். கோடையில் வெப்பக் காற்று உடலெங்கும் பரவி நெருப்பு குளியலில் மிதப்பது போல் கொடுமை நிறைந்ததாக இருக்கும். ஓய்வு நேரம் கிடையாது.

வாரவிடுமுறை கிடையாது. ஊதியமோ மிகவும் குறைவு. தொழிலாளர்கள் சக்கையாகப் பிழியப்பட்டனர். தொழிலாளர்கள் செய்யும் சிறு தவறுகளுக்குக் கூட பிரம்படி உண்டு. எவரும் எதுவும் கேட்க முடியாது. கேள்வி கேட்க தொழிற்சங்கம் கிடையாது. தொழிலாளர்களுக்கும் சங்கமாக இணைவது என்பது பற்றிய புரிதலும் போதுமானதாக இல்லை.

அதே காலத்தில் 1900இல் ஓட்டப்பிடாரத்திலிருந்து தூத்துக்குடிக்கு வந்த வழக்கறிஞரும், சுதேசி இயக்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவருமான வ.உ.சி. வெள்ளையருக்கு எதிரான போராட்டங்களையும் விடுதலை முழக்கங்களையும் எழுப்பி, வங்கம், பஞ்சாப் போல தமிழ்நாட்டில் நெல்லைச் சீமையில் சுதேசி இயக்கத்துக்கு வலுமிக்க தளம் அமைத்தார். மேட்டுக் குடியினர் மட்டுமே களமாடிய சுதேசி இயக்கத்தை மக்கள் இயக்கமாக மாற்றினார். நெல்லை, தூத்துக்குடி முழுவதும் விடுதலை நெருப்பைப் பற்ற வைத்தார். அத்துடன் நின்று விடாமல் வெள்ளையனை விரட்ட வேண்டுமென்றால் அவனை எதிர்த்துப் போட்டி வர்த்தகம் நடத்த வேண்டும் என்று ஒரு புதிய போராட்ட முறையை வகுத்த வ.உ.சி. கடல் வழியில் ஆதிக்கம் செலுத்திய வெள்ளையனுக்கு எதிராக இந்தியப் பெரு நாடே வியந்து பார்க்குமளவுக்கு சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியைத் தொடங்கினார்.

“வெள்ளையனை விரட்டுவது என்றால் நம்மவர்க்குக் கடல் ஆதிக்கம் வேண்டும். எனவே, தமிழர்கள் மீண்டும் கடல் மேல் செல்ல வேண்டும். சுதேசிக் கப்பல் என்பது வியாபாரமில்லை. அது பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு எதிரான போராட்டத்தின் வீரியமிக்க வடிவம் என்ற புரிதல் வ.உ.சிக்கு இருந்தது. எனவே 1906 ஆம் ஆண்டு அக்டோபர் 16 ஆம் நாள் சுதேசி ஸ்டீம் நேவிகேசன் லிமிடெட் கம்பெனி என பதிவு செய்யப்பட்டு ஊர் ஊராகச் சென்று திரட்டிய 10 லட்ச ரூபாய் மூலதன நிதியில் (பங்கு ஒன்று ரூ. 25 வீதம் 40 ஆயிரம் பங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது.) வாங்கப்பட்ட காலியோ, லாவோ சுதேசி, கப்பல்கள் தூத்துக்குடித் துறைமுகத்தில் 1907 ஏப்ரல்-மே மாதத்தில் மிதக்கத் தொடங்கின.” 42 முதல் வகுப்பு, 24 இரண்டாம் வகுப்பு, 1300 சாதாரண வகுப்பு எனப் பயணிகள்

பயணிக்கவும், 4000 மூட்டை சரக்குகள் “ஏற்றுக் கொள்ளவு கொண்டதாகவும் இருந்தது. தூத்துக்குடிக்கும் கொழும்புக்கும் இடையில் ஓடியது.”¹

சுதேசி கப்பல் கம்பெனியின் வணிகம் ஓங்கியது கண்டு கலங்கிய பிரிட்டிஷ் இந்தியன் ஸ்டீம் நேவிகேஷன் கப்பல் கம்பெனி தூத்துக்குடிக்கும் கொழும்புக்கும் இடையில்” அய்ந்து ரூபாயாக இருந்த மூன்றாம் கட்டணத்தை 75 பைசாவாகக் குறைத்தது. பி.இ.எஸ்.என். கப்பல்களில் ஏற்றப்படும் சரக்குகளுக்கும் பயணிகளுக்கும் ரயிலிலும் கட்டணச் சலுகை என்று அறிவித்தது. இருப்பினும் மக்கள் சுதேசிக் கப்பல்களை ஆதரித்தனர். இதனால் “பிரிட்டிஷ் கம்பெனிக்கு மாதம் ஒன்றுக்கு ரூ.40,000 வரை நடட்டம் ஏற்பட்டது.”²

சுதேசிக் கப்பல் என்பது ஆங்கிலேயருக்கு எதிரான ஒரு போர்க் கருவியாக வ.உ.சி. பயன்படுத்துவதை நம்மவர்களை விட காலனிய ஆட்சியாளர்கள் புரிந்து கொண்டு சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியை அழித்து நிர்மூலமாக்க தொடர்ந்து பல சதிகளில் இறங்கினர். இதனால் சுதேசிக் கம்பெனிக்கும், பிரிட்டிஷ் இந்தியாவின் கம்பெனிக்கும் இடையே பெரும் போட்டியும் அதன் விளைவால் உரசல்களும், மோதல்களும் எழுந்தன. சுதேசிக் கப்பல் முதலீட்டாளர்களும் அவர்கள் வலையில் வீழ்ந்தனர். லாபம் ஒன்றையே நோக்கமாகக் கொண்டிருந்த அவர்கள் ஆங்கிலேயர்களை அனுசரித்து தங்கள் மூலதனத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள முயன்றனர். வ.உ.சி.யின் சுதேசி இயக்கக் கனவுக்கு தங்கள் லாபத்தை உரமாக்க அவர்கள் விரும்பவில்லை. எனவே, சுதேசிக் கப்பலின் உடலும் உயிருமாக இருந்த வ.உ.சியை அரசியலிலிருந்து அல்லது கப்பல் கம்பெனி பொறுப்பிலிருந்து ஒதுங்கியிருக்கும்படி அழுத்தம் கொடுத்தனர். முதலீட்டாளர்கள்

கொடுத்த நெருக்கடியும் அழுத்தமும், நண்பர்களின் அறிவுரையும் வ.உ.சியை சுதேசி கப்பல் நிறுவனத்தின் துணை செயலர் பதவியிலிருந்து விலக வைத்தது. பின்னர் அவர் சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியின் ஒரு ஏஜென்ட் போலவே செயல்பட்டதாக ஆ.இரா. வெங்கடாசலபதி தனது ‘திருநெல்வேலி எழுச்சியும், வ.உ.சி.யும்’ 1908 நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

தொழிலாளர்களும் - மக்கள் திரளும்

சுதேசிக் கப்பல் கம்பெனியிலிருந்து விலகிய வ.உ.சி தொடர்ந்து அரசியலில் முழுவீச்சில் ஈடுபட்டபொழுது. கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் அவல நிலையைக் கேள்விப்பட்டு தனது கவனத்தை அதன் மீது திருப்பினார். “தொழிலாளர்கள் இந்த நாட்டின் குழந்தைகள். அவர்களுடைய நலன்களைக் காப்பாற்ற வேண்டியது என்னுடைய கடமையாகும்” என்று அவர்களின் இன்னல்களைய களத்தைத் தயார் செய்தார். அவரது அத்தனை முயற்சிகளுக்கும் சுப்ரமணிய சிவாவும், பத்மநாப அய்யங்கார் என்பவரும் உறுதுணையாக இருந்தனர். ஆங்கிலேய ஆட்சிக்கு எதிராக ஒரு மும்முனைப் போராட்டத்தை அவர்கள் வடிவமைத்தனர். கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் போராட்டத்துக்கு ஆதரவாக பல பொதுக் கூட்டங்களை அவர்கள் நடத்தினார்கள். பிரிட்டிஷ் ஆட்சியின் சுரண்டலையும் ஒடுக்கு முறைகளையும் ஒன்றுபட்ட மக்கள் போராட்டத்தின் மூலமே முறியடிக்க முடியும் என்பதை வ.உ.சி. உணர்ந்திருந்தார். வ.உ.சி. யுடன் சுப்ரமணிய சிவா, பத்மநாப அய்யங்கார், சோமசுந்தர பாரதி, சூசைபர்னாந்து ஆகியோர் களப்போராளிகளாகப் பங்கேற்றனர்.

இந்தியத் தொழிலாளி வர்க்கத்தை ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு போராட்டத்தின் ஒரு மாபெரும் சக்தியாக முதலில் கண்ட வ.உ.சி. இந்தியத் தொழிலாளிகள் 15 நாட்களுக்கு

வேலைநிறுத்தம் செய்தால் இங்கிலாந்திலுள்ள மான்செஸ்டர் ஆலைகள் மூடப்படும் என்று குறிப்பிட்டார். அவரது கருத்து தொழிலாளர்களின் மாபெரும் சக்தியை சுதேசி இயக்கத்தினருக்கு உணர்த்தியது. ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்பு அரசியலோடு தொழிலாளர்களின் பிரச்சனைகளையும் முதன்முதலாக இணைத்தவராக வ.உ.சி காணப்பட்டார். வெள்ளையராட்சியை ஒழித்து சுயராஜ்யத்தை அமைக்க வேலை நிறுத்தத்தை ஒரு கருவியாகக் கண்டார் வ.உ.சி.

”முதலாளிகளை முடமாக்குவதற்கு இரண்டு வழிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று, இயந்திரங்களுக்கு ஊறு விளைவிப்பது; இன்னொன்று, வேலை நிறுத்தம் செய்வது. இரண்டாவது வழியே சிறந்தது என்று சுப்பிரமணிய சிவா கூற, வ.உ.சியோ இரண்டு வழிகளையும் கையாளுமாறு தொழிலாளர்களைக் கேட்டுக் கொண்டார். ”ஆயிரக் கணக்கான பொது மக்களும், தொழிலாளர்களும் அவர்களது உரையால் ஈர்க்கப்பட்டனர். அவர்களது உரை வீச்சு வெள்ளை ஆட்சிக்கு எதிரான போராட்ட உணர்வை மக்கள் மனதில் விதைத்தது. மக்களை அரசியல்படுத்தியது.

ஏற்கனவே சுதேசி இயக்கத்துக்காக வ.உ.சியும், சுப்ரமணிய சிவாவும் மூட்டிய நெருப்பு தமிழ்நாட்டில் வேறு எந்தப் பகுதியிலும் இல்லாத அளவுக்கு அலை அலையாக தூத்துக்குடி, திருநெல்வேலி சீமையெங்கும் சுழன்று சுழன்று அடித்துக் கொண்டிருந்த நிலையில் கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் வேலைநிறுத்த தயாரிப்புக்கான பொதுக் கூட்டங்கள் மேலும் அனல் காற்றை உருவாக்கியது. அரசியல் தலைவர்களால் நடத்தப்பட்ட தொழிலாளர்களின் ஊதிய உயர்வு வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் என்பது தமிழக வரலாற்றில் மட்டுமல்ல, இந்திய வரலாற்றிலும் முதல் முறையாகும்.

1908 பிப்ரவரி 28 அன்று சுதேசி இயக்கத் தலைவர்களான வ.உ.சி., சுப்ரமணிய சிவா ஆகியோரின் தலைமையில் ஊதிய உயர்வு, வார விடுமுறை, ஓய்வு நேரம் உள்ளிட்ட கோரிக்கைகளை முன் வைத்து கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் தொடங்கியது. ஆலை மூடப்பட்டது. வேலைநிறுத்தம் எப்போது முடியும் என்று தெரியாத நிலையில் வேலை நிறுத்தத்தை முறியடிப்பதில் வெறியாக இருந்த ஆங்கிலேய அரசு தொழிலாளர்கள் நீண்டநாள் பட்டினியில் கிடந்தால் பணிந்து விடுவார்கள் என்று கணக்கிட்டது., ஆனால் அவர்களது எண்ணத்தில் மண்ணைப் போடுவது போல தொழிலாளர்களின், பட்டினியைப் போக்க நிதி திரட்டிய மனித நேயரான வ.உ.சி. தொழிலாளியையும் தொழிலாளியின் குடும்பத்தையும் பட்டினியில் வீழாமல் பார்த்துக் கொண்டார். இன்றைய தொழிற்சங்கத் தலைவர்கள் அவசியம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய மிக முக்கியமான பாடமாக அது இருந்தது.

வேலை நிறுத்தத்தின் முதல் நாள் 200 தொழிலாளர்கள் கலந்து கொண்டதாக காவல்துறையின் ரகசிய அறிக்கை குறிப்பிட, 500 பேர் வேலையை நிறுத்தி விட்டார்கள் இன்னும் அநேகர் சேருவர் என்று ‘சுதேசமித்திரன்’ ஏடு செய்தி வெளியிட்டது. வேலை நிறுத்தம் தொடங்கியவுடன். முதலாளிக்கு ஆதரவாக ஆங்கில அரசின் மாவட்ட நிர்வாகம் எந்த எல்லைக்கும் சென்று முறியடிக்கத் தயாராக இருந்தது. ஆட்சித் தலைவராக இருந்த விஞ்ச் வேலை நிறுத்தத்தை நிறுத்தும்படி எச்சரித்தான். ஆனால், வேலை நிறுத்தம் தொடர்ந்தது. வ.உ.சியும், சிவாவும் வேலைநிறுத்தத்திற்கு ஆதரவாக பொதுக் கூட்டங்களில் பேசக் கூடாது என்று பிரேக்கன் எனும் சப்-கலெக்டர் தடை போட்டான். ஆனாலும் தடைகளை

உடைத்தெறிவதைப் போல பிப்ரவரி 28 அன்று பத்மநாப அய்யங்காரும், வ.உ.சியும் தருமசங்கச் சாலை அரங்கில் 1000 க்கும் மேற்பட்டோர் கூடியிருக்க, போராட்டத்திற்கு ஆதரவாக வீரியமிக்க உரையாற்றி தூத்துக்குடி மக்களுக்கு அரசியல் உணர்வூட்டினர். போராட்டம் விரிவடைந்தது.

தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தை ஒடுக்குவதற்காக திருநெல்வேலியிலிருந்து தூத்துக்குடிக்கு போலீஸ் படை வந்தது. அப்போது தூத்துக்குடியில் ஜாயின்ட் மாஜிஸ்திரேட்டாக, அதாவது இணை ஆட்சியராக இருந்த ஆஷ் துரை(வாஞ்சிநாதனால் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டவன்.) வ.உ.சியை வரவழைத்து மிரட்டினான். “நான் ஒரு போராளி. உன் படைக்கும், அச்சுறுத்தலுக்கும் அஞ்சப்போவதில்லை” என்று கூறிவிட்டு அன்று மாலை நடந்த கூட்டத்தில், “மனிதன் இறக்கவே பிறக்கிறான். எனவே இறப்பதற்கு நான் அஞ்ச வேண்டியதில்லை” என்று முழங்கினார்.

தொழிலாளர்கள் நாள்தோறும் பல பகுதிகளில் பேரணிகளை நடத்தினார்கள். தங்கள் பொருளாதார கோரிக்கை முழக்கங்களோடு, ‘வந்தே மாதரம்’ என்ற சுதேசி அரசியல் முழக்கமும் எழுப்பியபடி தூத்துக்குடியில் நகர வீதிகளில் வலம் வந்தனர். கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் போராட்டம் வெறும் தொழிற்சங்கப் போராட்டமாக இல்லாமல் ஆங்கிலேயர்களுக்கு எதிரான மக்கள் போராட்டமாக அரசியல் வடிவம் பெற்றது. வ.உ.சி., சிவா ஆகியோரின் சொற்பொழிவுகளால் ஈர்க்கப்பட்ட மக்கள் இந்திய வரலாற்றிலேயே முதன்முதலாக தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தில் தங்களையும் இணைத்துக் கொண்டு புதிய வரலாற்றினை எழுதினர். அவர்கள் நெஞ்சில் ஏற்றி வைத்த நெருப்போடு

வெள்ளையர்களுக்கு எதிராக கலவரத்தை நடத்தக் காத்திருந்தனர் என்பதை அடுத்தடுத்த நிகழ்வுகள் உறுதிப்படுத்தின. தூத்துக்குடி நகர வியாபாரிகள் கடைக்காரர்கள், காய் கறி விற்போர், போன்றோர் வெள்ளையர்களுக்கு பொருட்கள் விற்க மறுத்ததைப் போலவே, துப்புரவுத் தொழிலாளர்களும் சலவைத் தொழிலாளர்களும், சவரத் தொழிலாளிகளும் அய்ரோப்பியர்களுக்குப் பணி செய்யவும் அவர்களது வீடுகளில் வேலை செய்யவும் மறுத்து விட்டனர். வெள்ளைக்காரர்களின் நிலைமை மிகவும் பரிதாப நிலைக்குச் சென்றது. உணவுக்குக்கூட வழியின்றித்தவித்த நிலையில் உணவும் உணவுப் பொருட்களும் இலங்கையிலிருந்து இறக்குமதி செய்ய வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

அமைப்பு ரீதியாகத் திரண்ட தொழிலாளர்களுக்கு ஆதரவாக உதிரிப் பாட்டாளிகளும், மக்களும் ஒன்று திரண்ட அந்தக் காட்சி கண்டு ஆங்கிலேயர்கள் அஞ்சினர். தூத்துக்குடியில் வாழ்ந்த ஆங்கிலேயர்கள் இரவு நேரத்தில் தங்கள் வீடுகளில் தங்குவதற்கு அஞ்சி வீட்டை விட்டு வெளியேறி பிரிட்டிஷ் இந்தியன் டீம் நேவிகேஷன் கம்பெனி அலுவலகத்தில் இரவைக் கழித்தனர். (நெல்லை மாவட்டத்திலிருந்து மொத்த அய்ரோப்பியர்களில் ஆண்கள் - 230, பெண்கள் - 167 என மொத்தமே 397.) தெருக்களில் வெள்ளையர்களைக் கண்டால் மக்கள் அவர்களைச் சூழ்ந்து கொண்டு வந்தே மாதரம் கூறும்படி கட்டாயப் படுத்தினர். தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தை ஏகாதிபத்திய எதிர்ப்புப் போராட்டமாக மாற்றியமைத்த வ.உ.சியின் வியூகத்தால் தூத்துக்குடி நகரம் ஒரு கொதி நிலைக்குச் சென்றது. வெள்ளையர்களின் இயல்பு வாழ்க்கை பாதிக்கப்பட்டது.

வேலை நிறுத்தம் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த நிலையில் 05-03-1908 அன்று “ஹிந்து” ஏட்டில் வந்த செய்தி.

“வெள்ளையர் ஆதரவாளரான ரெங்கசாமி அய்யங்கார் என்பவர் சவரம் செய்து கொள்வதற்காக ஒரு நாவிதர் முன் அமர்ந்தார். அந் நாவிதர் சுதேசி இயக்கத்தில் ஈடுபாடு கொண்டவர் ஆவார். தூத்துக்குடியில் மக்கள் போராட்டத்தை அடக்க வெளியூரிலிருந்து போலீசைத் தருவிக்க வேண்டும் என்ற மாவட்ட ஆட்சித் தலைவரின் கருத்தை அவர் ஆதரித்தது உண்மை தானா என்று நாவிதர் வினவினார். உடனே ரெங்கசாமி ஐயங்கார் இது உன் வேலை அல்ல என்று பதிலளித்தார். உடனே நாவிதரும் உமக்குச் சவரம் செய்வது என்னுடைய வேலை இல்லை என்று கூறி சென்றுவிட்டார். பின்னர் ரெங்கசாமி அய்யங்கார் மற்ற நாவிதர்களிடம் செல்ல அவர்களும் சவரம் செய்ய மறுத்து விட்டனர். குதிரை வண்டி ஓட்டுபவர்களும் அவருக்கு வண்டி ஓட்ட மறுத்து விட்டனர். உணவு விற்பவர்கள் அவருக்கு உணவு விற்க மறுத்து விட்டனர்.

அதே “ஹிந்து”வில் மறுநாள் வந்த மற்றொரு செய்தி

ரெங்கசாமி அய்யங்காரின் சலவைத் தொழிலாளி அவருக்குச் சலவை செய்ய மறுத்து விட்டதுடன், ஏற்கனவே எடுத்துச் சென்ற துணிகளைத் திருப்பிக் கொடுக்கவும் மறுத்து விட்டார்.⁴

பிப்ரவரி 27 முதல் தொடங்கிய போராட்டம் அடுத்தடுத்த நாட்களில் தீவிரமானது. மேலும் தீவிரமாகி நிலைமை மோசமாகி வருவதைக் கண்டு அஞ்சிய தூத்துக்குடி கோரல் மில் நிருவாகம், பணிந்து தொழிலாளர்களை பேச்சு வார்த்தைக்கு அழைத்தது. 1908 மார்ச் 6 ஆம் தேதியன்று 50 தொழிலாளர்களுடன் பேச்சு வார்த்தைக்குச் சென்ற வ.உ.சி நிருவாகத்துடன் நடத்திய பேச்சுவார்த்தையில் 50 விழுக்காடு

ஊதிய உயர்வு, வார விடுமுறை, வேலைநேரக் குறைப்பு போன்ற பல கோரிக்கைகளை நிருவாகம் ஏற்றுக் கொண்டதால் ஒன்பது நாள் வேலை நிறுத்தம் விலக்கிக் கொள்ளப்பட்டு மார்ச் 7 ஆம் தேதி தொழிலாளர்கள் பணிக்குத் திரும்பினர்.

அன்று மாலை நடந்த கடற்கரைக் கூட்டத்தில், “நாம் வெள்ளையர்களை எதிர்த்து வெற்றி பெற்றுள்ளோம். எனக்கும் உங்களுக்கும் இந்நாள் பெருமைக்குரிய நாளாகும்” என்று வ.உ.சி. பேசினார்.⁵

கோரிக்கைகள் பலவும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதால் தொழிற் சங்கம் என்ற ஒரு ஒழுங்கமைக்கப்பட்ட அமைப்பு இல்லாத நிலையில் தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகளுக்காக பொதுமக்களும், உதிரிப் பாட்டாளிகளும், இரண்டறக் கலந்து களம் கண்டது வரலாற்றுச் சாதனையாகும்.

வ.உ.சி.கைது. மக்கள் எழுச்சி

கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் வெற்றியை வெள்ளையனுக்கு எதிரான வெற்றியாக வ.உ.சி கொண்டாட அந்த வெற்றி ஆங்கிலேய முதலாளிகளுக்கும், அரசுக்கும் நெஞ்சில் நெருப்பைக் கொட்டியது போல் இருந்தது. இந்த நிலை தொடர்ந்தால் அது ஆட்சிக்கு ஆபத்தாக முடியும் என்று பயந்தனர். பிரிட்டிஷ் கப்பல் கம்பெனியின் தூத்துக்குடி முகவர்களாக andrew & frank harvey சகோதரர்கள் தான் கோரல் ஆலையின் முகவர்களாகவும் (managing agents) இருந்ததால், தொழிலாளர்கள் அடைந்த வெற்றியை அவர்களால் எளிதில் ஜீரணித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. ஆட்சியாளர்களும் தங்களுக்கு விடப்பட்ட சவாலாகக் கருதினர். எனவே, வ.உ.சியையும் சுதேசி இயக்கத் தலைவர்களையும் அடக்கி ஒடுக்குவதற்கான சரியான தருணத்தை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த வேளையில் புகழ்பெற்ற சுதேசி இயக்கத் தலைவர் பிபின் சந்திரபால் வங்கப் பிரிவினைக்கு எதிராக

போராடி ஆறுமாதம் சிறைத் தண்டனை பெற்று விடுதலையான 1908 மார்ச் 9ஆம் நாளை சென்னையைப் போல தூத்துக்குடியிலும், நெல்லையிலும் மாபெரும் விழாவாகக் கொண்டாட வ.உ.சியும் தலைவர்களும் முடிவு செய்தனர்.

மாவட்ட ஆட்சியராக இருந்த விஞ்சு இந்த சந்தர்ப்பத்தை சரியாகப் பயன்படுத்தி வ.உ.சியையும் அவரது இயக்கத்தினரையும் நசுக்குவதற்குத் தயாரானான். பொதுக் கூட்டம் நடத்த தடையும், வ.உ.சி க்கு வாய்ப்பூட்டும் போட்டான்.

1908 மார்ச் 7 ஆம் தேதி தலைமைச் செயலர் அட்கின்சனுக்கு எழுதிய நேர்முக மடலில்,

“தூத்துக்குடி நிலை கடும் நெருக்கடியை எட்டி விட்டதை நீங்கள் அறிவீர்கள். எனவே, நடவடிக்கை எடுப்பது கட்டாயமாகிவிட்டது இன்று காலை நெல்லைக்கு வந்த ஆஷ் உடன் இப்போது அங்கு சென்று கொண்டிருக்கிறேன். சுதேசிகளின் கை வலுத்து விட்டது திங்கட்கிழமை அவர்கள் நடத்தத் திட்டமிட்டுள்ள மாபெரும் பிரம்மாண்டமான கூட்டத்தை நிறுத்தியே ஆக வேண்டும் என்று எழுதினார். 144வது பிரிவின்கீழ்தூத்துக்குடியில் நடக்க இருந்த வெற்றி விழா கூட்டத்துக்குத் தடை போட்டாலும், தூத்துக்குடியில் திட்டமிட்டபடி 144 தடையை மீறிக் கூடியிருந்த நான்காயிரம் மக்களிடம் வ.உ.சியும் சிவாவும் எழுச்சிமிகு உரையாற்றினார்கள். சிவா தனது உரையில், “ஆட்சியரைச் சந்திக்க செல்கின்ற நாங்கள் திரும்புவோமோ மாட்டோமோ தெரியாது” என்று உணர்ச்சி பொங்கப் பேசியபோது மக்கள் கண்ணீர் சிந்தினார்கள் என்று காவல் துறை பதிவு செய்துள்ளதாக ஆய்வாளர் ஆ.இரா. வெங்கடாசலபதி குறிப்பிடுகிறார்.

கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் வெற்றியாலும், வெற்றி விழா கொண்டாட்டத்தாலும் கோபத்தின்

உச்சிக்குச் சென்ற ஆட்சியர் விஞ்சு, 9ஆம் தேதி திருநெல்வேலியில் தன்னைச் சந்திக்குமாறு வ.உ.சி., சிவா, பத்மநாப அய்யங்கார் ஆகியோருக்குத் தகவல் தெரிவிக்கப்பட்டது. சுதேசி இயக்கத்தலைவர் விபின் சந்திரபால் விடுதலையானதற்கு வெற்றி விழாவை நெல்லையிலும் கொண்டாடுவதற்குத் தயாரான வ.உ.சி, சுப்ரமணியசிவா, ரெங்கசாமி அய்யங்கார் ஆகிய மூவரும் ஆட்சியரை நேரில் சந்திக்கச் சென்றனர். மூவரையும் மாலை வரை காக்க வைத்து விசாரணையைத் தொடங்கினான் விஞ்சு. அவனது ஆணவப் போக்கையும், அதிகாரத் திமிரையும் கண்ட தலைவர்கள் இனிமேலும் இவனிடம் நீதி கிடைக்காது என்பதைப் புரிந்து கொண்டு இவ்வழக்கை வேறு நீதிமன்றத்துக்கு மாற்ற விரும்புவதாகவும் அது வரை இவ்வழக்கைத் தள்ளிவைக்குமாறு கேட்டனர். விஞ்சு மறுத்து விட்டான்.

எந்நேரமும் கைதாகலாம் என்ற நிலையில். 10ஆம் தேதி நெல்லையில் நடந்த மாபெரும் ஊர்வலத்தில் கலந்து கொண்டு. பொதுக் கூட்டத்தில் உரையாற்றி விட்டு. மறு நாள் தூத்துக்குடியில் நடந்த பொதுக் கூட்டத்திலும் கலந்து கொண்டனர். எது நடக்கக் கூடாது என்று விஞ்சு தடை மேல்தடை போட்டு தடுக்க முயன்றானோ அதையும் மீறி ஆயிரக்கணக்கில் மக்கள் கலந்து கொள்ள வெற்றி விழா கூட்டம் மிகச் சிறப்பாக நடந்ததால் மூவரையும் மார்ச் 12ஆம் நாள் நெல்லையில் கைது செய்து பாளையம்கோட்டைச் சிறையில் அடைத்தான் (வ.உ.சி.சிவா இருவர் மீதும் அரசு நிந்தனை வழக்கு தொடரப்பட்டு 1908 ஜூன் 7இல் வ.உ.சிக்கு இரட்டை ஆயுள் மற்றும் நாடு கடத்தல் தண்டனை விதித்து தீர்ப்பு வழங்கப்பட்டது. மேல் முறையீட்டில் தண்டனை குறைக்கப்பட்டு, வ.உ.சியை கோவை, கண்ணனூர் சிறையிலும், சிவாவை சேலம் சிறையிலும் அடைத்தனர். இது தனி வரலாறு. - ஆர்.).

வ.உ.சியும் சிவாவும் கைதான செய்தி அறிந்தவுடன், நெல்லையும் தூத்துக்குடியும் கொதித்து எழுத் தொடங்கின. மக்கள் திரள் பொங்கி எழுந்து அரசு சார்ந்த அலுவலகங்கள் நிறைந்து இருந்த நெல்லைச் சந்திப்பிலிருந்து நெல்லை டவுன் நோக்கி வ.உ.சியின் பெயரை முழங்கியபடி முன்னேறியது. கடைகள் மூடப்பட்டன. சரமாரியாக கற்கள் வீசப்பட்டன. 3000க்கும் மேற்பட்டோர் நெல்லை இந்து கல்லூரி, சி.எம்.எஸ். கல்லூரிக்குள்ளும் நுழைய. மாணவர்களும் அவர்களோடு சேர்ந்து கொண்டனர். கல்லூரிப் பொருள்கள் சூறையாடப்பட்டன. சாளரங்கள் அடித்து உடைக்கப்பட்டன. இந்துக் கல்லூரியின் முதல்வர் ஹெர்பர்ட் சாம்பியன் பாரி கம்பெனியின் அலுவலகத்திற்குள் நுழைந்து தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொண்டார். நகர்மன்றக் கட்டடச் சுவரை இடித்தனர். ஆவணங்கள் எரிக்கப்பட்டன. அஞ்சல் அலுவலகம் தீக்கிரையாக்கப்பட்டது. காவல் நிலையத்துக்குள் புகுந்து. துப்பாக்கி குண்டுகள் அழிக்கப்பட்டன. தந்திக் கம்பிகள் அறுத்தெறியப்பட்டன. தெரு விளக்குகள் உடைக்கப்பட்டன. காவல் நிலையத்துக்கு எதிரில் இருந்த மருத்துவ நிலையத்தையும் கொளுத்த முயன்றனர். நீதி மன்றத்துக்குள் நுழைந்து நூல்களையும் கோப்புகளையும் தீயிட்டுக் கொளுத்தியது. நகராட்சிக்குச் சொந்தமான மண்ணெண்ணெய் கிணறுக்குத் தீ வைத்தனர். அது கொழுந்து விட்டு மூன்று நாள் எரிந்தது. வழியெங்கும் வந்தே மாதரம் முழக்கம் ஒலித்தது. மக்கள் திரளின் மாபெரும் சீற்றம் மூன்று நாள் நெல்லையைக் கலவர பூமியாக மாற்றியது. நெல்லையில் விஞ்ச் தூத்துக்குடியில் ஆஷ் இருவரும் போராடும் மக்களை ஒடுக்கத் துப்பாக்கிச் சூடு நடத்த ஆணை இட, தோட்டாக்கள் உயிர் பெற்றன. நெல்லை .மக்கள் மீது கருணையற்ற முறையில் பாய்ந்த துப்பாக்கித் தோட்டாக்கள் நான்கு பேரின் உயிர்களைப் பறித்தது.

”மாண்டவர்களில் ஒருவர் ஆதிராவிடர், ஒருவர் பூசாரி, ஒருவர் ரொட்டிக்கடைத் தொழிலாளி, ஒருவர் இஸ்லாமியர்,” என்று இனம் பிரித்துக் காட்டப்பட்டாலும் அவர்களின் இரத்தம் ஒன்றாகக் கலந்து விடுதலை வேள்விக்கு நெய்யாக அமைந்தது. (இறந்தவர்கள் பற்றிய வெவ்வேறு தகவல்கள் வருகின்றன. உறுதியான ஆவணப்படுத்தப்பட்ட தகவல் இல்லை. ஆ.ர்.)

தூத்துக்குடியிலும் போராட்டங்கள் எழுந்தன. கொதிநிலையில் இருந்த சமூக, அரசியல் சூழல் நிலையும் அவர்களை மட்டுமல்ல; பெஸ்ட் அண்டு கம்பெனியின் தொழிலாளர்கள், நகர்மன்ற துப்புரவுப் பணியாளர்கள், கசாப்புக் கடைக்காரர்கள், குதிரை வண்டிக்காரர் என உதிரிப் பாட்டாளிகளும் ஒன்றுபட்டு போராட்டக் களத்தில் நின்றார்கள். ஆனால், தூத்துக்குடியில் சிவகாசியிலிருந்து சிறப்புக் காவல் படை பெருமளவு குவிக்கப்பட்டிருந்ததால் நெல்லையைப் போல் கலவரங்கள், போராட்டங்கள் எழவில்லை. மக்கள் திரள் போராட்டங்களை சிறப்புக் காவல் படை கட்டுக்குள் கொண்டு வந்தது.

இந்த நிலையில் பிப்ரவரி 27 முதல் மார்ச் 6 வரை தூத்துக்குடி கோரல் மில் தொழிலாளர்கள் ஒரு மாபெரும் வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்டு போராட்டத்தின் வெற்றிக் களிப்பில் மார்ச் 7ஆம் தேதி மீண்டும் வேலைக்குத் திரும்பியபோது தூத்துக்குடியில் எழுச்சி பற்றிக் கொண்டது., தங்களுக்காகப் போராடி, ஊதிய உயர்வு உள்ளிட்ட பல பலன்களைப் பெற்றுத் தந்த தலைவர்கள், வ.உ.சி, சிவா, ரெங்கசாமி அய்யங்கார் ஆகிய மூவரும். கைதாகிய செய்தி கண்டு கொதித்தெழுந்த கோரல் ஆலைத் தொழிலாளர்கள் .எந்த வித பொருளாதாரக் கோரிக்கையுமின்றி தலைவர்களின் விடுதலைக்காக மார்ச் 13 இல் மீண்டும் போராட்டக்களத்தில் குதித்தனர்.

கோரல் ஆலைத் தொழிலாளர்கள் மார்ச் 13 முதல் 19ஆம் தேதி வரை தங்களால் மிகவும் நேசிக்கப்பட்ட தலைவர்கள் கைதைக் கண்டித்து வேலை நிறுத்தம் செய்து இந்திய அரசியல் இயக்கத்தில் தனி முத்திரை பதித்த பெருமையோடு 1908 மார்ச் 19 அன்று மீண்டும் வேலைக்குத் திரும்பிய போது, அவர்களுக்கு மிகப்பெரிய அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. வ.உ.சியையும், பிற சுதேசித் தலைவர்களையும் கைது செய்து சிறையில் அடைத்து விட்ட களிப்பில் மிதந்த மில் நிருவாகம் தொழிலாளர்களைப் பழிவாங்கும் நோக்கில் தொழிலாளர்கள் ஒன்பது நாட்கள் வேலை நிறுத்தப் போராட்டம் நடத்திப் பெற்ற 50 விழுக்காடு ஊதிய உயர்வு ஒப்பந்தத்தை ரத்து செய்தது. புதிய சம்பளத்துக்குப் பதிலாக பழைய ஊதியத்தையே தரமுடியும் என்று நிருவாகம் கூறிவிட்டது. எதுவும் செய்ய முடியாத கையறு நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டனர்.

கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் போராட்டங்களுக்கு தலைமை தாங்கிய வ.உ.சியும், சுப்ரமணிய சிவாவும் கைதானதால் தொழிலாளர்களை வழி நடத்த சரியான தலைமை இன்மையால் கைக்கு எட்டியது வாய்க்கு எட்டாமல் போனது. வ.உ.சியின் தலைமையில் 9 நாட்கள் நடந்த ஊதிய உயர்வுக்கான மிகப்பெரிய போராட்டத்தின் வெற்றியையும் அதனால் கிடைத்த பலன்களையும் தொழிலாளர்கள் சுவைப்பதற்கு முன்பே வெள்ளை நிருவாகம் அவற்றைப் பறித்துக் கொண்டது.

கோரல் மில் தொழிலாளர்களின் பின்னடைவுக்குப் பல காரணங்கள் இருந்தன என்றாலும், ஒரு முறையான தொழிற்சங்கமும், சரியான தலைமையும், ஜனநாயக அமைப்பும், வழிகாட்டும் நெறிமுறைகளும் இல்லாதது முதன்மையான காரணமாகும். தொழிலாளர்களிடமிருந்து தலைவர்கள் உருவாகவில்லை. மும்பை,

கல்கத்தா போல தமிழ்நாட்டில் தொழிற்சங்க இயக்கம் முறையாகக் கட்டமைக்கப்படாத அந்த நிலையில் .வ.உ.சியும், பிற சுதேசி இயக்கத் தலைவர்களும் கோரல் மில் தொழிலாளர்களுக்கு மீனைப் பிடித்துக் கொடுத்தனர். ஆனால், மீன் பிடிக்கக் கற்றுக் கொடுப்பதற்குள் காலம் அவர்களைக் கட்டிப் போட்டு விட்டது என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஆனாலும் இந்தியத் தொழிலாளர் இயக்க வரலாற்றில் ஒரு அரசியல் தலைவரின் கைதைக் கண்டித்து. தொழிலாளி வர்க்கமும், தொழிலாளர்களின் கோரிக்கைகளுக்காக, அரசியல் தலைவர்களும் உதிரிப் பாட்டாளிகளும் மக்கள் திரள் அமைப்பும், போராடியது இந்தியத் தொழிலாளர் மற்றும் அரசியல் வரலாற்றில் புதுமையானதாகவும் புரட்சிகரமானதாகவும் இருந்தது.

போராட்டம் பற்றிய செய்திகள் “ஹிந்து”, “சுதேசமித்திரன்”, “இந்தியன் பாட்ரியாட்” மதராஸ் மெயில், லண்டனிலிருந்து காங்கிரஸ் மிதவாதிகளால் நடத்தப்பட்ட “இந்தியா” போன்ற இதழ்கள் வெளியிட்டன. சில இதழ்கள் விரிவான தலையங்கம் எழுதின. அரவிந்தரின், “வந்தே மாதரம்” இதழில் ‘வெல்டன் மிஸ்டர் பிள்ளை’ என்ற புகழ்மிக்க ஏழு சிறப்புத் தலையங்கங்களை அரவிந்தர் எழுதி வெளியிட்டார். திலகர் தனது ‘கேசரி’, ‘மராட்டா’ ஆகிய பத்திரிகைகளில் சிறப்புச் செய்திகளை வெளியிட்டார். ஆங்கில இதழான ‘வெட்னெஸ்டே ரிவ்யூ’ ‘லிபரல்’, ‘லண்டன் டைம்ஸ்’, தெலுங்கின் ‘தேசாபிமானி’ கன்னட மொழியின் ‘நாடேகன்னடி’, மலையாள மனோரமா , கேரளா ‘பத்திரிகா’ ஆகியவைகளும் கருத்துரைத்தன.” ரஷ்யநாட்டு ஜார்மன்னின் இந்திய தூதராகப் பம்பாயில் பணியாற்றிய செர்கின் chirkin என்பவர் இந்தியாவில் திட்டமிட்டு திறம்பட நடத்தப்படும் வேலை

நிறுத்தம் என்று அறிக்கை அனுப்பியதோடு மட்டுமில்லாமல் போராட்டத்தில் ஈடுபட்ட ஆயிரக் கணக்கான தொழிலாளர்களுக்கும் உணவு அளிக்கப்படுவதாகக் குறிப்பிட்டார் “.”⁷

இவ்வாறு அன்றைய காலகட்டத்தில் வெளிவந்த இதழ்கள் தூத்துக்குடி கோரல் ஆலைத் தொழிலாளர்களின் போராட்டத்தையும் அதற்குத் தலைமை தாங்கி வழி நடத்திய வ.உ.சி. உள்ளிட்ட தலைவர்கள் பற்றியும் வெளி வந்த விரிவான செய்திகள் ஓர் அசைக்க முடியாத வரலாற்றுச் சான்றாக இருந்தபோதும், இந்திய தொழிலாளர் இயக்க வரலாற்றின் ஏடுகள் தூத்துக்குடி கோரல் ஆலைத் தொழிலாளர்கள் நடத்திய முதலாவது அரசியல் வேலை நிறுத்தப் போராட்டத்தை இருட்டடிப்புச் செய்வது போல நான்கு மாதங்கள் கழித்து 1908 ஜூலை 23 அன்று திலகர் கைதைக் கண்டித்தும், விடுதலை செய்யக் கோரியும் ஓர் அரசியல் போராட்டத்தை பம்பாயில் இருந்த 60 தொழிற்சாலைகளைச் சேர்ந்த 65000 தொழிலாளர்கள் ஆறு நாட்கள் ஆலைகளை மூடி வேலை நிறுத்தத்தில் ஈடுபட்ட நிகழ்வை - தொழிலாளர்களின் முதல் அரசியல் போராட்டம் என்று இன்றுவரை பதிவு செய்து வருகிறது. இது ஒரு வரலாற்றுப் பிழையாகும். இந்திய வரலாறு வடக்கிலிருந்தே எழுதப்படுவதால் வருகின்ற இத்தகைய கோளாறுகளை திருத்தி எழுத வேண்டிய கடமை நமக்கு இருக்கிறது.

அடக் குறிப்புகள்:

1. வ.உ.சி.யும் பாரதியும் ஆ.இரா. வெங்கடாசலபதி புக் 52
2. வே.மதிமாறன் .புதிய கலாச்சாரம் - நவம்பர் 2006
3. வ.உ.சி கடைசி நேரத்தில் தடம் மாறினாரா..? - அருணன். பக் - 45
4. வ.உ.சி.கடைசி காலத்தில் தடம் மாறினாரா.-அருணன் - பக் 47

5. தமிழகத்தில் தொழிற்சங்க இயக்கம் நடந்த பாதை. - டி.எம்.மூர்த்தி. பக் - 18

6. திருநெல்வேலி எழுச்சியும் வ.உ.சி.யும் 1908 ஆ.இரா.வெங்கடாசலபதி. பக் - 30

7. திருநெல்வேலி எழுச்சியும் வ.உ.சி.உ.யும். 1908. பக் - 135

ஆசிரியர் குறிப்பு:

இந்திய அரசின் தொலைத் தொடர்பு நிறுவனத்தில் (BSNL பாரத் சஞ்சார் நிகாம் லிமிடெட்) அதிகாரியாகப் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். தேசிய தொலைத் தொடர்பு ஊழியர்கள் சம்மேளனத்திலும் (NFTE - BSNL) ,அனைத்திந்திய தொலைத் தொடர்பு அதிகாரிகள் சங்கத்திலும் பல்வேறு பொறுப்புகளை வகித்தவர். மனித உரிமை ஆர்வலர்.

இவரது முதல் படைப்பான “லண்டன் ஒரு பழைய சாம்ராஜ்யத்தின் அழகிய தலை நகரம்” தமிழ்நாடு அரசின் தமிழ் வளர்ச்சித் துறையால் 2013ஆம் ஆண்டின் சிறந்த பயண இலக்கிய நூலுக்கான விருதினைப் பெற்றது. உலகமயச்சூழல் இந்தியாவில் ஏற்படுத்தப்போகும் தாக்கம் பற்றிய ‘பன்னாட்டுச் சந்தையில் பாரதா மாதா’, காவிகளைப் பற்றிய ‘காவி என்பது நிறமல்ல’, ஜாதி ஒழிப்புக்கான வழிகளைப் பற்றிப் பேசும் ‘ஜாதி எனும் பெருந்தொற்று’ ஆகிய இவரது நூல்கள் பெரிதும் பேசப்பட்டவையாகும். ‘திராவிடப்பொழில்’ இதழ்களில் வெளிவந்த இவரது கட்டுரைகளையும் உள்ளடக்கிய கட்டுரைத் தொகுப்பான ‘சுவடுகாற்றுப் போய்விடாது வரலாறு’ என்பது அண்மையில் வெளிவந்த இவரது நூலாகும்’.

.இவரது சொந்த ஊர் ,தூத்துக்குடி மாவட்டம்,கோவில்பட்டி வட்டம், துறையூர் என்னும் கிராமம். இப்போது வசிப்பது தமிழ் வளர்த்த மாமதுரையில்.

